

PRAMENĚ

Ročník XIII

FEBRUÁR 2015

Cena 0,40 €

SILA POKORY

Podobenstvo o mýtnikovi a farizejovi (Lk 18, 10 - 14) je v pravoslávnej Cirkvi prvým z cyklu vybraných evanjeliových čítaní, ktorým sa začína predpôstne obdobie. Inými slovami, každoročne, presne štyri týždne pred začatím Veľkého pôstu, počujeme toto podobenstvo v každom chráme na sv. liturgii. Zámer Isusa Christa pri tomto podobenstve je jasne vyjadrený v slávnostnom vyhlásení v nadväznosti na podobenstvo samotné: „Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, ale ten, kto sa poníža, bude povýšený“ (Lk 18, 14).

Hrdosť a sebecká „spravodlivosť“ farizeja, toho, kto sa „povyšuje“ - je pomerne v ostrom kontraste s pokorou a pokáním, toho, kto sa „ponížil“ - mýtnika. Z týchto dvoch príkladov, odhaľujúcich vnútorné dispozície týchto ľudí, je to len mýtnik, ktorý je „ospravedlnený“, ako hovorí Kristus. S akousi „ľudovou múdrosťou“, ktorá by sa dotkla jeho vidieckeho „stáda“ na začiatku 20. stor. v Srbsku, biskup Nikolaj Velimirovič prepracováva toto podobenstvo do formy pozemského príbehu, ktorý sa snaží posilniť Christovo učenie.

„Muž išiel do lesa, aby si vybral strom, z ktorého by urobil strešné trámy. - píše. - A videl dva stromy, jeden vedľa druhého. Jeden bol hladký a vysoký, ale už prehnal zvnútra a druhý bol hrboľatý, drsný na vonkajšej strane a škaredý, ale jeho jadro bolo zdravé. Muž si vzdychol a povedal si: „K čomu mi je tento hladký, vysoký strom, ak je zhnitý vnútri a neúčinný pre trámy? Ten druhý, aj keď je drsný a škaredý, je prinajmenšom zdravý vnútri, a tak, keď dám trochu viac námahy do toho, môžem ho použiť na strešné trámy pre môj dom“. - A

bez ďalšieho premýšľania si vybral ten druhý strom“.

Pre istotu biskup Nikolaj vyslovuje morálne poučenie v nasledujúcom závere: „Tak aj Boh vyberie medzi dvomi mužmi do Svojho domu a vyberie, nie toho, kto sa objaví navonok spravodlivý, ale toho, ktorého srdce je naplnené Božou spravodlivosťou“.

Farizej konal v súlade so Zákomom, držal sa navonok bez hriechu, postil sa dvakrát týždenne a platil desiatok zo všetkého, čo mal. Bolo by skvelé, keby aj členovia Cirkvi žili a spravali sa podobne s takou vytrvalosťou a pravidelnosťou! Avšak, je to vnútorná orientácia srdca, ktorá zaujíma Christa - a to je to, že farizej prekrútil Spravodlivosť do „seba - spravodlivosti“, čo je v podstate forma modlársťva, alebo uctievanie svojho „Ja“. Či už niekto z nás dokázal uniknúť tejto klamlivej pasci? Ak nie, potom si to radšej priznajme, ako nám pripomína sv. Ján Zlatoústý, lebo „páchať hriech je zlo, hoci sa tomu dá pomôcť pokáním; ale páchať hriech, a nepriznať si to - tu už niet žiadnej pomoci“.

Pokora mýtnika je možno najlepšie vyjadrená v sérii krátkych opisov - nechota pozrieť sa hore k nebu; bitie sa do prs so žalostným výkrikom: „Pane, zmiluj sa nado mnou, hriešnym“. Dojatý vedomím Božej svätosti a jeho vlastnej hriešnosti, mýtnik sa nebál otvorene vyjadriť svoju pokoru pri vstupe do chrámu. Ale prečo my máme strach z pokory? Ako to, že už samotný pojem pokory nás vystraší, hoci len podvedome? Možno, že sa obávame, aby túto našu „slabosť“ nevyužili ostatní v našom každodennom úsilí, ani nie dosiahnuť niečo veľké, ale jednoducho prežiť v dnešnom tvrdom svete. Neprávom porovnáваме, alebo zamiňame pokoru so slabosťou, plachosťou, strachom z konfliktu atď. Môžeme občas použiť „jazyk“ pokory, ale v hĺbke duše „to vieme lepšie“. Môžeme dokonca používať formu „opatnej“ pokory, ale iba v prípade, že nám umožní zostať v našej „komfortnej zóne“. Ale naozaj to my vlastne „vieme lepšie“? Môžeme skutočne ignorovať všeobecne uznávanú kresťanskú cnosť bez toho, aby sme ju prežili sami? A napriek tomu sme doslova závislí na pokore Isusa Christa pre našu spásu! Uctieваме a oslavujeme Christa práve kvôli Jeho pokore! A preto teda, ak sa nám niekedy podarí trvalé úsilie, aby sme boli pokorní, budeme hodnotiť túto základnú cnosť inak. Ako píše sv. Izák Sýrsky: „Pokiaľ človek nedosiahne pokoru, nedostane ani žiadnu odmenu za svoje duchovné úsilie. Odmena je nám daná, nie za naše úsilie, ale za našu pokoru!“ A podľa sv. Makária Veľkého, „pokorný človek nikdy nepadá. Ak už je najnižšie zo všetkých, kde ešte nižšie môže padnúť? Márnosť je veľká poníženosť, ale pokora je veľká ušľachtilosť, česť a vznešenosť“.

Evanjelium - založené na „hanbe“ Kríža - obrátilo veľa vecí hore nohami. U Boha, ako nám hovorí Christos, sú hrdí ponížení a pokorní sú povýšení. Podobenstvo o mýtnikovi a farizejovi kladie na nás, ako sa rozhodneme.

Podľa The power of humility by Fr. Steven Kostoff
preložil a upravil jer. Marek GUBÍK

RWANDČANIA HROMADNE PRIJÍMAJÚ KRST

(Kigali, 17 december 2014)

126 domorodých obyvateľov afrického štátu Rwanda prijali svätý krst, - informuje agentúra Orthodox News Journal.

Spoločný krst vykonal biskup Alexandrijskej Pravoslávnej Cirkvi, rodený afričan – vladyka Inokentij (Byakatonda), spravujúci pravoslávne katedry v Burundi a Rwande. Novopokrstení pravoslávni kresťania patria ku kmeňom Kaziba, Ruabutazi a Gashongora.

V r. 2014 v Rwande už koncom augusta prijalo vo vodách rieky Nyamazi sv. krst z rúk vladyky Inokentija vyše 200 miestnych afričanov a 14. septembra táto novorodiaca sa kresťanská komunita zažila významnú udalosť – vysviacku prvého pravoslávneho kňaza z Rwandy. V tento deň bolo takisto pokrstených vyše 2 tisíc katechumenov. Pravoslávna misia Alexandrijskej Cirkvi v Rwande prosí o sväté modlitby.

- nikodim

Každé miesto sa môže stať miestom Vzkriesenia – pokiaľ sa stane Christova pokora našou životnou cestou

„Bola vtelenou pokorou a láskou“, - hovorila o matke Gavrilii tí, ktorí ju poznali. A nebolo ich málo – táto drobná žena totiž zasvätila celý svoj život službe ľuďom. Nežila v ústraní, ale uprostred uponáhľaného sveta. Aktívna pomoc však v jej prípade bola vždy neoddeliteľne spätá s modlitbou – osobným vytyšením pred Bohom a prosbami za svojich blízkych i nepriateľov.

Aj keď sa stala mníškou až v neskoršom veku, už počas svojho „svetského“ života bola vnútorne oddaná Bohu. Narodila sa v r. 1897 v obyčajnej gréckej rodine, ktorá sa začiatkom 20-tych rokov minulého storočia presťahovala z Konštantínopola do Solúna. Pred druhou svetovou vojnou odišla pracovať ako fyzioterapeutka do Veľkej Británie. Za svoju službu nemocným počas vojnových rokov dostala ponuku na britské občianstvo, ktoré v slušnosti odmietla. Vrátila sa do Grécka, kde si otvorila vlastné terapeutické centrum. Po smrti matky odišla do Indie a pomáhala tým najbiednejším, hlavne postihnutým leprou. Sama nemala žiadny majetok.

V r. 1959 vstúpila do monastiera sv. Márie a Marty v Betánii v Jeruzaleme. Na jej prosbu o udelenie modlitebného pravidla

O jej pokore svedčí aj to, že nikdy nedovolila, aby sa o nej hovorilo za jej života, o jej vlastných textoch ani nehovoriac. Nechcela byť fotografovaná a za žiadnych okolností nazývaná „Gerontissou“. Nechala sa radšej osloviť „matka“,

GERONTISSA GAVRILIA

jej duchovný otec Theodosios odpovedal: „Veľkí starci, o ktorých sme počuli, už neexistujú. A ja ním rozhodne nie som. Prišla si sem, aby si si zachránila svoju dušu. Keď ti teraz začnem dávať pravidlá, stratíš ju a ja s tebou. Ale je ešte otec Ján. On bude tvojim starcom“. A dal jej spolu s Evanjeliom čítať Rebrík od sv. Jána Klimaka (Lestvičnika).

O štyri roky neskôr bola postrihnutá do malej schimy igumenom Amfilochijom (Makrisom) na Patme. Na základe jeho povzbudenia strávila ďalšie roky v plnej službe ľuďom na rôznych miestach sveta – opäť v Indii, na misiách vo východnej Afrike, na Sinaji a potom nazad v Grécku, kde vytvorila zo svojho malého bytu v hlučnej athénskej štvrti Patisia duchovné centrum, príznačne pomenované „Dom anjelov“.

Až úplne na sklonku svojho pozemského života sa vo svojich devädesiatich rokoch uchýlila do ústrania. Na ostrove Leros založila isichastirion Svätých archanjelov, kde sa modlila iba s jednou mladšou sestrou, a kde tiež prijala veľkú schimu. K svojmu Stvoriteľovi odišla 28. marca 1992.

navzdory daru starčestva, ktorý jej Boh udelil. Až po jej smrti bolo uverejnené celé jej dielo. Kiež by nám dnes bolo útechou a povzbudením v našom nie menej ťaživom svete.

Výroky matky Gavrilie (1. časť)

* Pravoslávna duchovnosť je poznanie, ktoré sa nezískava učením, ale utrpením. (4)

* Nežiadaj mnoho vecí, nech už sú dosiahnuteľné, alebo nie. Miesto toho sa snaž o posvätenie toho mála, čo máš. (5)

* Naučiť sa milovať Boha – to je jediné skutočné vzdelanie. (6)

* Nie je nič lacnejšie, ako peniaze. (7)

* Lepšie peklo tu, než na onom svete. (8)

* Oblečiem si rjasu a nehovorím, pokiaľ nie som vyzvaná. Rjasa hovorí za mňa. (10)

* Ktosi povedal, že kresťan je ten, kto očisťuje lásku a posväcuje prácu. (12)

* Túžime po slobode. Prečo? Aby sme sa stali otrokmi svojich vášní. (13)

- * Keď nie je naša myseľ rozptýlená svetkými vecami a zostáva zjednotená s Bohom, potom sa aj obyčajný pozdrav stáva požehnaním. (19)
- * Každým odmietnutím a negativitou ničíme svoje vlastné dielo. (20)
- * Isus Christos nám dal zlaté pravidlo: byť sám, a zároveň s druhými. (24)
- * Kresťan musí mať úctu k tajomstvu existencie všetkých a všetkého. (26).
- * Duchovne vyspelý človek je ten, kto dosiahol stav „ne - existencie“ a v hĺbke svojej duše pochopil, že všetko, čo sa s ním deje, deje sa z Božej vôle, či dopustenia. (28)
- * Nepraj si nič iné, než to, čo pochádza z Božej vôle a s láskou prijímaj každú skúšku, ktorá ti príde do cesty. (30)
- * Nestotožňuj človeka s tým, ako sa k tebe chová, ale snaž sa uzrieť Christa v jeho srdci. (31)
- * Nikdy sa nepýtaj: „Prečo sa mi to stalo?“ A keď vidíš malomocného, či niekoho kto trpí rakovinou alebo slepotou, nehovor: „Prečo sa mu to stalo?“ Namiesto toho sa modli, aby ti dal Boh vidieť druhý breh... Potom budeš spolu s anjelmi schopný vidieť veci také, aké v skutočnosti sú: všetko je plán Boží. Všetko! (32)
- * Jeden múdry človek povedal: Pokiaľ žiješ iba pre seba, bolo by lepšie, keby si sa bol vôbec nenarodil. (33)
- * Naš najcitlivejší bod je v mnohovravnosti a diskutovaní. (34)
- * Akonáhle ťa napadne niekoho kritizovať a súdiť, popros Boha, aby od teba tieto myšlienky ihneď odohnal, aby si toho človeka mohol milovať rovnako ako On. A Boh ti potom pomôže vidieť svoje vlastné chyby. Keby si na tom mieste videl Christa, napadli by ťa takéto myšlienky? (38)
- * Pokiaľ nemáš niekoho rád, pomysli si, že namiesto neho vidíš Christa. Potom ťa ani nenapadne, aby si ho kritizoval. (39)
- * To, čo hovoríme, zostáva vo večnosti. (42)
- * Iba pokiaľ si dokonalý v láske, môžeš

- dosiahnuť stav bezvášnivosti. (43)
- * Život Cirkvi presahuje morálnu disciplinovanosť a náboženské povinnosti. Je to presah morálky do duchovnosti. (46)
- * Hlasom Boha je ticho. (49)
- * Ten, kto žije v minulosti, je ako mŕtvý človek. Ten, kto svojou predstavivosťou žije v budúcnosti, je naivný, pretože budúcnosť patrí Bohu. Christova radosť sa nachádza iba v prítomnosti, vo večnej prítomnosti Boha. (50)
- * Naším cieľom je cítiť Boha a milovať svojho blížneho. (51)
- * Šťastie a pokoj nájdeme iba vtedy, keď budeme žiť podľa Božích prikázaní. (52)
- * Najdôležitejším činom filantropie (lásky k človeku) je hovoriť dobré o svojich blížnych. (53)
- * Hovoriť v prítomnosti Krávy je zbytočné. Rušiť to jej harmóniu. (55)
- * Vzývaním Christovho mena rozbíjame svoje ego. (56)
- * Lepšie je modliť sa Isusovu modlitbu nahlas, ako vôbec. (59)
- * Agónia umierania je snahou duše vyslobodiť sa a odísť k Hospodinovi. (61)
- * Zázrak je normálny stav vecí podľa Božej vôle. To, čo mi nazývame zázrakom, je pre Boha úplne prirodzené. (63)
- * Keď niečo stratíme, povedzme: „Bože, zbav ma týmto spôsobom tiež zlých myšlienok, ktoré mám proti svojmu blížnemu. (66)
- * Úzkosť je pre tých, ktorí nemajú vieru. (67)
- * Ľudské vzťahy sa stávajú obtiažnými, keď „JA“ prevyšuje „TY“. (69)
- * Všetci sme nádobami – niekedy plnými svetla, inokedy temnoty. (75)

zdroj: <http://nitriaorthodoxy.blogspot.sk/>

z českého prekladu
pripravil o. Dušan N. TOMKO

PRVÁ LITURGIA NA SLOBODE

Svoju prvú liturgiu po tri a pol roku väzenia slúžil v sobotu 7. februára, v deň spomienky sv. Grigorija Bohoslova, vладыka Ján, arcibiskup ochridský, hlava kanonickej Cirkvi v Macedónsku, ktorá patrí do jurisdikcie Srbskej Pravoslávnej Cirkvi.

Vладыka Ján, ktorý bol uväznený pre vernosť kanonickej Cirkvi, počas tohto obmedzenia slobody nemohol vykonávať sv. liturgiu, dokonca ani prijať tajinu Eucharistie.

Liturgiu slúžil v stauropigiálnom monastieri sv. Jána Zlatoustého v Bitoli. Tu tiež ustanovil sestru Magdalénu, igumenou (predstavenou) tohto mníšskeho spoločenstva, a takisto vykonal posťah poslúžnice Emílie na rjasofornú mníšku s menom Anastázia.

Vo svojom príhovore vладыka Ján priblížil osobu sv. Gregora, ale takisto rozpovedal o svojich ťažkých skúsenostiach z väzenia. Po liturgii sa stretol s veriacimi. Ešte v ten istý večer odcestoval vладыka Ján do Petersburgu, kde absolvuje nutné liečenie.

Zdroj: poa-info.org, cerkiew.pl
- nikodim

S Bohom nebýva nikto sám!

Spomínam si na odpoveď starency na otázku: „Ako si tu žijete sama?“ Stará žena bez zaváhania riekla: „Akože sama? Nie som sama, som s Bohom“.

Človek môže byť obklopený deťmi, priateľmi i blízkyimi, no ak v duši cíti samotu – je oddelený od Boha. Ale, ak človek žije s Bohom v duši, on nikdy nebude opustený. A nakoniec, i ľudia sa budú k nemu tisnúť, k jeho svetlu, k Božiemu svetlu, ktoré vyžaruje cez neho. Boh – to sú naše korene; na Boha sú napojené korene našej duchovnej podstaty. Bez Boha je človek ako list odtrhnutý zo stromu.

PRAVOSLÁVIE V KOŇUŠI A JEHO OKOLÍ

Historický pohľad na pravoslávnu filiálnu obec Koňuš

V r. 1968 sa znova Pravoslávna cirkev na Slovensku na mnohých miestach v menšine. Veľa neprijemností narobila aj štátna správa, ktorá v snahe, aby sa nerozrastali sakrálné objekty, nedovoľovala výkon pravoslávnych bohoslužieb v iných priestoroch ako v chráme a na výstavbu nových pravoslávnych chrámov nedala povolenie. Proti pravoslávnej Cirkvi sa tu bojovalo aj inými spôsobmi.

27. júla 1968 Krajský národný výbor v Košiciach, na návrh Okresného národného výboru v Michalovciach, zrušil Pravoslávny farský úrad v Choňkovciach a tak pravoslávny duchovný musel odísť do výroby a vystáť sa z farského bytu. Okresná správna komisia v Michalovciach na svojom rokovaní dňa 22. januára 1969, na ktorej sa zúčastnili aj pracovníci Ministerstva kultúry Slovenskej socialistickej republiky, gréckokatolícka cirkev, aj pravoslávna Cirkev, vyjadrila súhlas so systematizovaním Pravoslávneho farského úradu v Koňuši, ale tak neurobili. Stalo sa tak až po dlhom písomnom boji s úradmi v r. 1990. V tom čase sa tu k pravoslávnej Cirkvi hlásili veriaci v Choňkovciach 57 rodín - 230 veriacich, v Koňuši 46 rodín - 219 veriacich, v Priekope 13 rodín - 51 veriacich, v Tibave a ďalších okolitých obciach. Bolo to zámerné, aby pravoslávna Cirkev stratila veriacich, čo sa aj stalo. Potom tu dali podmienku spoločného slúženia, čo sa takisto stalo, ale farnosť ani tak nebola zriadená. Duchovný prot. Mikuláš Sedlický, ktorý tu bol ustanovený, sa tu nemohol nastáť. Tých, vyše 10 rokov bez systemizácie farnosti, malo rozbiť toto pravoslávne spoločenstvo, čo sa čiastočne podarilo. Mnohí veriaci nevydržali tento tlak a tak sa roztrhali. V r. 1970 tu duchovný prot. Peter Semanco z Michaloviec ešte odslúžil vianočné sviatky. Až v r. 1990 bol nanovo ustanovený pravoslávny duchovný na túto farnosť.

Dnes už nad tým neplačeme, aj keď nás to bolí. Chceli by sme však zaznamenať pre históriu, ako to vlastne bolo. Každý má demokraciu a nech sa rozhoduje sám. Tá tu však chýbala... Aj v Koňuši prišlo počas administrácie duchovného prot. Ladislava Kiráľa z Nižnej Rybnice k spoločnému užívaniu chrámu. Veď tento chrám vlastne vybudovala pravoslávna Cirkev a pravoslávni veriaci, napriek tomu bol však chrám od pravoslávnych násilne prevzatý. Po krátkom čase spoločného užívania bol pred pravoslávny zamknutý.

Pod nátlakom štátnej správy sa medzi gréckokatolíckou a pravoslávnu Cirkvou uzavreli dohody o spoluužívaní chrámov v 62 obciach, z toho gréckokatolíci umožnili slúžiť pravoslávny v 45 prípadoch a pravoslávni gréckokatolíkom v 17 prípadoch. Boli to krehké dohody a trvali len pár rokov. Zo strany gréckokatolíkov aj v Koňuši boli dohody o spoločnom slúžení často narušované jednotlivcami, aj keď mnohí aktivisti zmĺkli, či rezignovali. Takisto sa niektorí duchovní stiahli do pasívnej lojality a nad celou situáciou visela obava zo zamýšľaného dosadenia štátneho zmocnenca na biskupský úrad. Zakázalo sa slúžiť na 10 obciach a vykonali sa personálne zmeny. Spoluužívanie dvoch cirkví v jednom chráme nebolo akceptovateľné zo strany gréckokatolíckej cirkvi a tak museli pravoslávni veriaci odísť do náhradných priestorov, aj napriek tomu, ako to bolo v Koňuši, že chrám vybudovali v ťažkých povojnových časoch (v r. 1949 až 1959) pravoslávni veriaci. Pre pravoslávnych to bola nová škola a skúška viery. Pravoslávni koňušania zostali verní svojej pravoslávnej viere a juliánskeho kalendáru, ktorý naopak, na farnosti Choňkovce už v r. 1964 (od 15. novembra) štátna správa pretlačila na nový kalendár, čo narobilo veľa neplechov v celej farnosti. Aj ta-

kým spôsobom sa bojovalo proti pravoslávnej Cirkvi.

Keď bolo po krátkom čase spoločného užívania zabránené slúžiť pravoslávny v koňušskom chráme, začali sa bohoslužby konať v miestnej Materskej škôlke, ktorú v r. 1998 museli tiež opustiť. Za nejaký čas sa tu pravoslávne bohoslužby neslúžili, až sa veriaci uchýlili do staršieho domčeka na okraji obce. To spôsobilo, že viacerí veriaci odpadli a rozišli sa po rôznych cestách. Práve tu, pri spoločných stretnutiach, sa zrodila a následne aj začala realizovať odvážna myšlienka výstavby nového, už druhého pravoslávneho chrámu v Koňuši.

V novembri v r. 2001 po vydaní stavebného povolenia na pozemku v strede obce, ktorý pre výstavbu chrámu darovala rodina Pasteláková, sa začali prvé stavebné práce. Dňa 30. júna 2002 bol posvätený základný kameň nového pravoslávneho chrámu, ktorú vykonal vladyka Ján, biskup michalovský. Projektantom chrámu je Ing. Alojz Ruščanský zo Sniny a stavebný dozor pri budovaní chrámu robili Ružena Kupcová a Pavol Ozimanič.

Aj keď dnes sa tu k pravoslávnej Cirkvi hlási len 46 pravoslávnych veriacich, je to výsledok stáročnej politiky Uhorska, expanzného vplyvu západnej latinskej cirkvi a tlaku politiky 20. stor. na Slovensku.

Toto malé „stádočko“ sa rozhodlo a postavilo si svoj nový pravoslávny chrám. Malé „stádočko“, ale zato veľkej viery, a Boh im pomohol postaviť pekný chrám. Títo veriaci nielen žertvovali na stavbu chrámu, ale aj sami podľa svojich síl a schopnosti pracovali pri výstavbe tohto chrámu, tak muži ako aj ženy. Keďže najviac na výstavbe tohto chrámu sa pričínili ženy, tento chrám zasvätili práve Sv. ženám Myronosicam. Posviacka nového pravoslávneho chrámu v Koňuši bola v nedeľu, 9. októbra 2005 a vykonal ju vladyka Ján, biskup michalovský, za asistencie 20-tich pravoslávnych duchovných, troch diakonov, bohoslovcov a veriacich Michalovskej eparchie. Koňušanom bola daná milosť od Boha, aby mohli postaviť tento chrám a tá milosť Božia bola korunovaná posviackou chrámu, ktorý je zasvätený sv. ženám Myronosicam. Veriaci s duchovným sa modlili, aby im Boh dal sily, aby mohli chrám postaviť a aby sa nestal žiadny úraz počas výstavby. Z posviacky chrámu sa radovali nielen Koňušania, ale aj my všetci s nimi. Koňušania z radosti, a držiac sa odkazu predkov „Host do domu, Boh do domu“, pripravili aj bohaté občerstvenie pre hostí, ktorí sa zúčastnili posviacky.

V r. 2010 sme pred chrámom pristavili vhodný a pekný prístrešok nad schodmi do chrámu. Koňušania mali už skôr zakúpené aj tri zvony, primerané k svojmu chrámu a tak zostávalo už len postaviť zvonice. Základy a drevo na zvonice boli pripravené v r. 2011. V r. 2013 sa nám podarilo dokončiť výstavbu drevenej zvonice a v nedeľu, 19. mája 2013, zvony a novú zvonice posvätil Vysokopreosvietený vladyka Juraj, arcibiskup michalovsko - košický. V ten deň sa nad Koňušom rozozvučali tri novoposvätené pravoslávne zvony. Zvony boli zhotovené na Morave, v Českej Republike, v dielni Márie Ditrichovej - Vranovej. Firma Baroko z Moravy ich namontovala a dala do užívania.

Nech Všemilostivý Boh požehná hojnými Svojimi milosťami Bohom chránenú farnosť Koňuš i všetky jej verné dietky, Na mnohaja i blahaja lita!

mitr prot. ThDr. Štefan HORKAJ

Pobyt sv. Konštantína a Metoda v Benátkach

Svätí bratia prišli so svojim sprievodom do Benátok na jeseň v r. 867. Benátky boli hlavným západným prístavom na ceste do Konštantínopola. Plavba pozdĺž brehov Jadranského mora bola v zimných mesiacoch dosť nebezpečná a preto sa rozhodli stráviť zimu v Benátkach a do Carihradu sa odplaviť až na jar. Východorimania neradi cestovali v zime, čo je vidieť zo skutočnosti, že na ceste ku Chazarom strávili zimu v Chersone pri Čiernom mori a až na jar sa vydali na ďalšiu cestu.

Sprievod, ktorý sprevádzal sv. Cyrila a Metoda, bol dosť veľký. Nie je presne známe, koľko Moravanov odchádzalo do Konštantínopola na vysviacku. Možno predpokladať, že ich bolo aspoň päťdesiat. Keď k nim pripočítame päťdesiatich ďalších učeníkov od Koceľa a pripočítame doprovod, zvýši sa ich počet nad sto osôb. Nie je mysliteľné pre pravoslávneho kňaza, aby dlhý čas neslúžil bohoslužby. Veľký počet moravských a panónskych žiakov a konanie bohoslužieb v slovienskom jazyku, vzbudil pozornosť benátskych latinských biskupov, kňazov a mníchov. Preto usporiadali, tvrdí historička Hudcová, akúsi miestnu synodu, na ktorej sa títo latinskí biskupi, kňazi a mnísi vrhli ako havrani na sokola a vytýkali im: „Človeče, povedz nám, ako to, že si teraz Slovienom vynašiel knihy a učíš z nich?! Predtým však ich nikto nevyučoval, ani apoštol, ani Jeroným, ani Augustín, ani rímsky pápež, ani Gregor Veľký. My poznáme iba tri jazyky, ktorými možno Boha v knihách oslavovať: hebrejsky, grécky a latinsky. Filozof, t. j. sv. Cyril, im odpovedal: „Či nepadá dážď od Boha na všetkých rovnako? Alebo slnko tiež nesvieti na všetkých? Neďýchame vzduch všetci rovnako? Ako teda vy sa nehanbíte pripomínať len tri jazyky a chcete, aby všetky ostatné národy a jazyky boli slepé a hluché? Povedzte mi, považujete Boha za bezmocného, ako by to nemohol dať? Či za závistlivého, akoby to nechcel?

štantínopolského patriaršieho stolca. Cisár Michal III. dva roky predtým menoval istého Bazilea za spolucisára. Ten však svojho dobrodincina zavraždil 24. septembra 867 a vyhlásil sa za cisára. Aby získal podporu odporcov Michala III. a rímskeho patriarchu, dosadil za patriarchu Ignatija a Fótia poslal do vyhnanstva. Pápež Hadrián tento čin schválil a poslal do Konštantínopola list, v ktorom novému cisárovi Bazileovi I. a patriarchovi Ignatiovi blahoželal. Môžeme si len predstaviť, ako tieto tragické udalosti zapôsobili na oboch bratov a ich žiakov. Boli to zrejme tieto mnohé útrapy, ktoré podľa životopisca postihli sv. Konštantína – Cyrila v Ríme. Tieto udalosti tiež vysvetľujú, prečo sv. bratia zostali v Ríme tak dlho a stále odkladali spiatočnú cestu do Konštantínopola. Báli sa zrejme nepriateľského postoja nového režimu v Konštantínopole, a to o to viac, že sv. Cyril bol spoližiakom cisára Michala III. a veľkým priateľom zosadeného patriarchu sv. Fótia.

Vráťme sa však k osobnosti pápeža Michala I.. História o ňom hovorí, že to bol prvý pápež, ktorý sa dal podľa spôsobu svetských panovníkov korunovať. Od jeho nástupu na rímsku biskupskú stolicu bolo v jeho programe zdefinitívniť cirkevnú právomoc nad celou západnou Európou a presadiť veľmocenské postavenie pápežov aj v politickej oblasti. Jeho osobnosť dobre vystihol kronikár Regino Pruemský /zomrel v r. 915/, keď o ňom napísal, že rozkazoval kráľom a tyranom ako vládca sveta /P. Alberti, Pápežové II., Přerov 1932, str. 123/. K tomu mu poslúžili jednak falošné dokumenty, vyrobené v 5. a 6. stor., ktorým veril, jednak postup jeho predchodcov, a neskôr aj zmienky ďalších falošných dokumentov, známych pod názvom „Pseudoizidorové dekrétálie“, ktoré sa objavili krátko pred jeho nastúpením na rímsky biskupský stolec a jemu samému sa dostali do rúk v r. 863.

... BOLA RAZ JEDNA DIŠPUTA

My predsa poznáme mnoho národov, ktoré majú svoje knihy a vzdávajú Bohu slávu každý svojím jazykom. Sú to, ako je známe, Arméni, Peržania a Absagovia /Gruzínsko/, Iberi /Gruzínsko/, Sudgarovia /pravdepodobne Alani/, Góti, Avari, Turci /Maďari/, Chazari, Egyptania, Arabi, Sýrčania a mnohí iní“ /Život sv. Konštantína, 16. kapitola/.

Logika sv. bratov bola tak presvedčivá a biblicky fundovaná, že ako píše životopisec: „Týmito a inými hojnejšími rečami ich zahabnil a nechal ich tak a odišiel“.

Každý nedouk a fanatik, keď je porazený, odvoláva sa na nejakú vyššiu autoritu, aby zachránil svoju maličkosť. Tak aj títo latinskí biskupi, kňazi a mnísi sa odobrli k pápežovi Mikulášovi I. a oznámili mu, že sv. bratia sú v Benátkach a neoprávnene slúžia bohoslužby v slovienskom jazyku. Pápež už bol z Nemecka falošne informovaný, a tiež bol na nich zvedavý a odkázal im, že túži po tom, aby ich videl. Bol to ten Mikuláš I., ktorý pred tromi rokmi želal nemeckému kráľovi Ludovítovi, aby jeho výprava proti Moravanom skončila šťastne /o tomto pápežovi sa zmienime ďalej/.

Ako je vidieť zo Života sv. Konštantína – Cyrila a zo Života sv. Metoda, sv. bratia prijali pozvanie pápeža. Pozrime sa však, za akých okolností vyhovelí pozvaniu rímskeho patriarchu.

Sv. bratia sa vracali do Konštantínopola s presvedčením, že sa opäť stretnú so svojim obľúbeným učiteľom a patriarchom Fótiom a cisárom Michalom III.. Niesli do Konštantínopola aj ostatky sv. Klimenta, tretieho rímskeho biskupa, ktoré chceli dať patriarchovi Fótiovi, keďže vedeli, že medzi oboma patriarchami sú napäté vzťahy a pravdepodobne si mysleli, že keď ich /ostatky/ odovzdá Mikulášovi, tieto napäté vzťahy sa urovnajú.

V Benátkach ich však zastihla správa, ktorá úplne zmenila ich plány a určila ďalšie životné osudy. Bolo to zavraždenie cisára Michala III. a odstránenie patriarchu sv. Fótia Veľkého z kon-

Vo východnej Európe tento pápež sústredil svoju pozornosť zvlášť na Bulharsko, ktoré vtedy začalo prijímať kresťanstvo. V tomto chcel získať pevnú oporu pre ďalšie cirkevnoprávne výboje. Nebál sa ani toho, že Bulharsko priamo susedilo s Konštantínopolským patriarchátom. Práve táto skutočnosť ho lákala, lebo si mohol domyslieť, že ak zakotví v Bulharsku, kde už boli činní konštantínopolskí misionári, bude môcť bezprostredne a systematickejšie, než sa to robilo doposiaľ, ohrozovať samostatnosť konštantínopolskej Cirkvi, a tým aj ostatných východných Cirkví, ako aj zasahovať do pomerov Východorímskeho cisárstva. Východorímsky cisár, ako aj konštantínopolský patriarcha, si boli tohto nebezpečenstva vedomí a snažili sa cirkevnú politiku rímskej stolice v Bulharsku paralyzovať. Spory o Bulharsko viedli k tomu, že bolo dočasne prerušené cirkevné spoločenstvo medzi Rímom a Konštantínopolom.

Je pochopiteľné, že takého bystrého a cieľavedomého politika, akým bol Mikuláš I., zaujímala misijná práca sv. Konštantína a Metoda na Morave. Tento záujem bol pravdepodobne diktovaný tromi dôvodmi. Bola to predovšetkým príležitosť definitívne rozriešiť otázku cirkevnej jurisdikcie u Slovanov v strednej Európe a neponchať ju v štádiu misijnej neistoty a labilitity. Ďalej zamýšľal Mikuláš I. vymanením stredo európskych Slovienov z vplyvu nemeckej cirkvi, vtedy nie dosť poslušnej, nie dosť ochotnej zbierať poplatky pre pápežskú stolicu. Konečne chcel posilniť svoju akciu v Bulharsku. To boli dôvody, ktoré donútili Mikuláša I., aby pozval solúnskych bratov do Ríma, pričom ich súčasne upozornil, že pracujú na území rímskeho stolca, čo nebola pravda. Toto upozornenie bolo u neho samozrejme, pretože podľa jeho názoru mu podliehali všetky krajiny.

Nebolo žiadneho dôvodu, prečo by sv. bratia nemali jeho pozvanie prijať, hoci boli príslušníci gréckej Cirkvi.

pokračovanie na str. 6.

Na základe rozhodnutia konštantínopolského patriarchátu zo dňa 13. januára 2015 bol starec Paisij Svätohorský zaradený medzi svätých.

KANONIZÁCIA STARCA PAISIJA

Starac Paisij sa narodil 25. júla 1924 v Kappadockej Fárase. Jeho otec sa volal Pródromos a matka Eulogia. V r. 1924 sa uskutočnila výmena obyvateľstva a kresťanov Malej Ázie vykovali z ich rodného domova. Paisijova rodina spolu s ďalšími Fásiotčanmi odišla do trpkého vyhnanstva. Prvýkrát prišiel na Svätú Horu Atos v r. 1949. Na žiadosť svojho otca sa však vrátil domov, aby pomohol rodine. Keď dal do poriadku všetky rodinné záležitosti, v r. 1950 opäť odišiel na Atos.

V r. 1954 bol postrihnutý na mnícha a prijal meno Avérkios. Keď sa modlil, jeho myseľ bola uchvacovaná do duchovného nazerania a pociťoval pozvanie púšťa. Dostal požehnanie odísť z monastiera, aby mohol žiť pustovníckym životom.

V r. 1957 bol postrihnutý na mnícha s malou schimou a dostal meno Paisij. V r. 1958 odišiel zo Svätej Hory Atos do monastiera Stomio a začal s jeho obnovou.

V r. 1962 odišiel na Svätú Horu Sinaj a usadil sa v pustovni svätých Galaktóna a Epistímý. Do monastiera svätej Kataríny schádzal každú nedeľu alebo každých pätnásť dní a pristupoval k svätému Prijímaniu.

dokončenie zo str. 5.

Nezhody medzi Rímom a Konštantínopolom, ako aj medzi inými biskupmi, boli v týchto dobách častým zjavom, pričom dochádzalo vždy ku zmiereniu. Sv. Cyril a Metod, jeden ako obyčajný kňaz, druhý ako mních, zaujímali po cirkevnej stránke podriadené miesta a nepovažovali sa za oprávnených robiť úsudky, kto v týchto prestížnych zápasoch, v ktorých nešlo o Božiu slávu, má pravdu. Pre nich - ako pre všetkých kresťanov tejto doby - bol podľa čestného poradia ustanoveného všeobecnými snemami rímsky biskup prvý kresťanský patriarcha, biskup konštantínopolský druhý, alexandrijský tretí, antiochijský štvrtý a jeruzalemský piaty. Cirkev bola napriek dočasným nedorozumeniam, potyčkám a kliatbam jednotná a medzi biskupskými stolicami, rímskym a konštantínopolským, boli stále styky, hoci vzájomné napätie v dôsledku mocenských nárokov rímskych

biskupov trvalo a zvyšovalo sa.

Je úplne pochybné vyvodzovať z púheho faktu, že sv. Konštantín Cyril a Metod v r. 867 prijali pozvanie pápeža Mikuláša I. a išli do Ríma, akékoľvek závery, vzhľadom k neskoršiemu rozkolu medzi kresťanským Východom a Západom, ktorý nastal v r. 1054, takmer o 200 rokov neskoršie. Je však oprávnená otázka, na ktorú stranu by sa boli postavili sv. Cyril a Metod v r. 1054? /P. Malý, *Život a dielo slovanských apoštolu Cyrila a Metoděje, Hlinsko, 1936/.*

Súčasná s pozvaním Mikuláša I. došla do Benátok správa o jeho úmrtí, ktorá nastala 11. novembra 867. Preto sv. bratia čakali v Benátkach, kým nebude zvolený nový pápež. Za nového pápeža bol zvolený 14. decembra 867 Hadrián II. Do Ríma mohli prísť v januári 868.

Mgr. Pavel TKÁČ

/publikované na pokračovanie/

Svätootcovské učenie o Cirkvi

„A ja ti hovorím: Ty si Peter (skala) a na tej skale zbudujem Cirkev a ani brány pekelné (podsvetie) ju nepremôžu“ (Mt 16, 18). Tieto slová vyslovil samotný Boží Syn, Isus Christos, pred takmer dvetisíc rokmi. A čo vtedy povedal, zakrátko na to aj vykonal. Založil novozákonnú Cirkev, ktorá získala plnosť Božej blahodate v deň zoslania Svätého Ducha. Odvtedy pôsobí v tomto svete a svedčí o Christovi a jeho spasiteľskom diele, ktoré vykonal pre človeka a cez neho aj pre celé stvorenie. Samotné slovo „Cirkev“ pochádza z gréckeho slova ekklesía, čo obsahovo znamená „zhromaždenie na jednom mieste“. Cirkev je teda predovšetkým zhromaždením veriaceho národa s Bohom: „Lebo, kde sú zhromaždení dvaja alebo

chádzame v raji v takzvanej rajskej Cirkvi, kde prvý človek, Adam a Eva rozprávali s Bohom. Po ich páde a opustení rajskeho života v blízkosti Boha človek nebol schopný navrátiť sa späť. Napriek tomu Boh človeka neopúšťa, ale v priebehu mnohých generácií ho pripravuje cez zmluvu, ktorú uzavrel s vyvoleným národom. Svedectvom je archa zmluvy, ktorá spočívala v jedinom chráme pravého Boha. Táto zmluva je zároveň svedectvom starozmluvného obrazu Cirkvi, kedy Boh povolával mnohých spravodlivých, aby poučovali a pripravovali ľudstvo k novej zmluve. Túto zmluvu prináša a uzatvára Boží Syn, ktorý priniesol obeť za hriechy a vstal zmŕtvych. Tým obnovil vzťah Boha s človekom ešte

OBRAZY CIRKVI

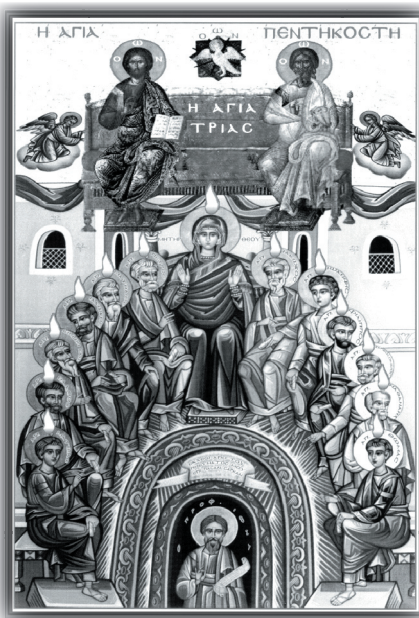
traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi“ (Mt 18, 20).

Nech by sme však čítali svätých Otcov alebo samotné Sväté Písmo, nenájdeme vyjadrenú samotnú podstatu Cirkvi, ale len jej opis. Samotná Cirkev ako spoločenstvo má svoj počiatok v spoločenstve troch Osôb Svätej Trojice, ktorá prebýva vo večnosti, teda aj Cirkev má svoj pôvod vo večnosti. Svätí Otcovia svojim životom a dielom predkladajú každému jasný dôkaz, že základom poznania Cirkvi je jej trojičný obraz; to je základom všetkého, čo chce človek v teológii poznať, pretože prameňom všetkého, t. j. celého stvorenia je jeho Stvoriteľ – Svätá Trojica. S počiatkom existencie stvorenia a v priebehu jeho histórie aj Cirkev má svoje obrazy. Prvé spoločenstvo Boha s človekom na-

z raja, ale zároveň ho umiestnil ešte vyššie. Pri vstupe na nebesá pozdvihol človeka (ľudskú prirodzenosť) a posadil ho po pravici samotného Otca. Od dňa Päťdesiatnice hovoríme o novozmluvnej Cirkvi, ktorá pôsobí vo svete a bude v ňom pôsobiť až do druhého príchodu Isusa Christa. Je to práve tá Cirkev, ktorú zbudoval na skale viery, akú prejavil v jednom momente svätý apoštol Peter, kedy vyznal Christa ako Božieho Syna.

Už prvé cirkevné texty poapoštolskej doby nám opisom približujú povahu Cirkvi. Jedným z najkrajších obrazov, ktoré nachádzame je pripodobenie Cirkvi stavbe veže, čo zachytáva spis Pastier, ktorej autor sám seba opisuje v úvode ako Božieho posla na spôsob starozmluvných prorokov, preto

dokončenie na str. 7.

dokončenie zo str. 6.

sám seba pomenúva menom Hermas (aj keď meno Hermas nachádzame v antickej mytológii). Celé dielo je obsahovo aj povahovo snáď najbližšie ku knihe starozmluvného proroka Ezdráša. V jednom zo svojich videní opisuje Cirkev ako stavbu vysokej veže nad vodami. Na tejto stavbe pracuje šesť staviteľov, ktorí do stavby zapracúvajú jednotlivé hranaté stavebné kamene. Mnohé tisíce iných prinášalo šiestim staviteľom kamene. Niektoré z nich prinášali z hlbín, iné zasa prinášali zo súše. Kamene prinesené z hlbín kladli priamo do stavby, pretože boli dokonalé pre stavbu a jeden k druhému presne prilnuli, až nebolo poznať spoje medzi nimi. Spomedzi ostatných kameňov niektoré boli odkladané na bok pre ďalšie opracovanie, iné boli rozsekávané a odhadzované bližšie alebo ďalej od stavby. Z odhodných kameňov niektoré ostali ležať okolo stavby, ale nepoužili sa, pretože mali trhliny a časť z nich zasa bola neforemná a mali okrúhly tvar. Kamene, ktoré zahodili ďaleko od stavby, dopadli na cestu, ale neostali na nej, no zgúľali sa do pustatiny, alebo spadli do ohňa a zhoreli, či dopadli do blízkosti vody, ale nemohli sa do nej dostať. Hermas potom pridáva aj výklad na toto videnie - Stavba veže je vlastne budovanie Cirkvi. Stavba ešte stále prebieha a bude dokončená, kedy príde Isus Christos. Stavba veže stála nad vodami, t. j. život človeka je spasený cez vodu a celá Cirkev je budovaná neviditeľnou Božou mocou ako stavba nad vodami. Šesť staviteľov je šesť Božích anjelov, ktorí vedú celú stavbu. Ostatní, prinášajúci kamene, sú ďalší Boží anjeli, ktorí po dokončení stavby (Cirkvi) budú vzývať a oslavovať meno Pánovo. O stavebných kameňoch Hermas vykladá takto - Biele a dokonalé kamene z hlbín, ktoré kladli do stavby, to sú apoštoli, mučeníci, biskupi,

učitelia a diakoni, ktorí kráčali v učení Christa, ochraňovali ho, verne slúžili Bohu a Cirkvi, boli príkladom v jednotnosti, vo viere aj láske. Kamene, ktoré prinášali zo súše a stali sa súčasťou stavby sú tí, ktorí prijali vieru, boli pokrstení a tiež ostatní verní, v ktorých nebolo hriechu. Kamene, ktoré odhadzovali okolo stavby a ponechávali ich na neskoršie opracovanie, to sú tí, ktorí zhrešili, ale chcú sa očistiť, preto majú nádej na začlenenie, ak učinia pokánie skôr, než bude stavba dokončená. Pretože po dokončení, po príchode Christa, už nebude miesta, kam by boli včlenení. Rozseknuté a zahodené kamene sú synovia nepravosti, ktorí uverili, ale nezanechali nepravdu a nepravosť. Ďalšie kamene s puklinami predstavujú ľudí, ktorí vo svojom srdci prechovávajú nenávisť voči svojim blížnym. A okrúhle kamene nevhodné na stavbu sú bohatí tohto sveta. Ak zanechajú svoje bohatstvo, stanú sa vhodnými pre stavbu Cirkvi. Lebo ani okrúhly kameň nie je vhodný, pokiaľ nie je osekaný a nezíska požadovaný hranatý tvar, aby mohol prilnúť k ostatným kameňom v stavbe.

Nakoniec Hermas vysvetľuje aj kamene, ktoré odhodili na cestu, ale tie sa z nej skotúľali a vyšli navnívoč - Kamene, ktoré sa skotúľali z cesty do pustatiny sú tí, ktorí uverili, ale zanechali cestu pravdy a hľadajú inú cestu. Kamene, ktoré zhoreli v ohni predstavujú tých, ktorí odpadli od živého Boha a pre svoje zatvrdilé srdce už nerozmýšľajú nad pokánim. Kamene, čo spadli k vode, ale nemohli sa do nej dostať, sú tí, ktorí počuli Božie slovo, chceli prijať krst, ale než ho prijali, vrátili sa späť k starému životu.

Každý človek, ktorý uverí a nasleduje Christa cez pokánie má nádej na spásu. Cirkev je spoločenstvo, v ktorom Boh posväcuje človeka prostredníctvom svätých tajín. Ak človek prijíma samotnú Cirkev ako Christovu čistú a nepoškvrnenú nevestu a nasleduje život v čistote, ktorý mu ponúka svojim duchovným zdokonaľovaním, sa začleňuje do spoločenstva svätých...

(pokračovanie)

Pavol KOCHAN

Použitá literatúra:

BIBLIJA. Knigi Svjaščennogo Pisanija Vetchogo i Novogo Zaveta kanoničeskie. V ruskom preveve s parallel'nymi mestami i priložením. Moskva 2005, 309 s. ISBN 978-5-85524-072-6.

Popović Justin. Dogmatika pravoslavne crkve - Knjiga treća: Eklisijologija, eshatologija, pnevmatologija. Beograd: Manastir Čelije, 1978, 838 s.

Пастырь Ерма. (Переводикомментарии прот. П. Преображенского). Москва: Сибирская Благозвонница, 2013, 271 с.

dokončenie článku „Kanonizácia...“, zo str. 6.

Zo zdravotných dôvodov odišiel zo Sinaja a vrátil sa na Atos. V r. 1966 prijal Veľkú a anjelskú schimu. Jeho choroba sa zhoršovala a bol nútený podstúpiť operáciu. Zobrali mu takmer celú ľavú časť pľúc a tiež dve rebrá. Keď sa z nemocnice vrátil do skýtu, pokračoval vo svojom asketickom zápase.

Starec Paisij Svätohorský pokojne zosnul 12. júla 1994. Pochovali ho za chrámom ctihodného Arsénia Kapadockého v isychastériu svätého Jána Teológa v Suroti neďaleko Tessaloník.

Ján ZOZUĽAK

viac na pravoslavnekrestanstvo.sk

O DOBRÝCH MYŠLIENKACH

Starec Paisij hovoril, aby sme mali dobré myšlienky. Naším cieľom podľa neho nie je len získanie dobrých myšlienok, ale dosiahnuť stav, aby sa naša myseľ úplne podriadila Božej blahodati. Christos od nás nežiada nič iné, len pokoru. Všetko ostatné doplní Božia blahodať. To znamená, že naša duša sa musí očistiť od zlých aj dobrých myšlienok a musí zostať holá. Jej jediným odevom má byť Božia blahodať, ktorú sme ako dar prijali vo svätom krste.

V prvom štádiu nášho duchovného snaženia sa máme usilovať o dobré myšlienky, pretože tak sa postupne približujeme k Bohu, ktorému patrí všetka sláva, česť a poklona. Stále však musíme dávať pozor, či sa veci majú tak, ako si o nich myslíme. Keď sa človek neustále zaoberá svojimi myšlienkami a dôveruje im, postupne sa stáva ľstivým, hoci je od svojej prirodzenosti dobrý.

Skúsení mnísi nikdy nedôverovali svojim myšlienkam a keď mali odpovedať na nejakú otázku, modlili sa a postili sa, aby získali „informáciu“ od Božej blahodate. Keď dostali od Boha takúto „informáciu“, potom dali odpoveď na danú otázku. Žiaľ, dnes, keď sa niekto pýta dokonca aj na zložité témy, ešte poriadne nestihne položiť svoju otázku, my ho prerušíme a neuvážene odpovedáme. To svedčí o tom, že nežiadame Božie osvietenie, nepočúvame ani rozum, ktorý nám daroval Boh. Naopak, hneď a bez váhania dôverujeme a súhlasíme so všetkým, čo nám prináša naša myšlienka a často má takéto konanie zhubné následky.

JEROMONACH CHRISTODOULOS SVÄTOHORSKÝ: Starec Paisij; Prešov 1999

zdroj: <http://pravoslavie-topolcany.php5.sk/>

POĎAKOVANIE

firme Blažej Jacko Źalúzie a ostatným Bohu známym pri rekonštrukcii farskej budovy

V mene svojom, ako aj v mene Rady cirkevnej obce v Strážskom by som sa chcel veľmi pekne poďakovať firme Blažej Jacko Źalúzie za ich dar pre našu cirkevnú obec v Strážskom a to zabezpečenie, dovoz a montáž Źalúzií do celej farskej budovy.

Touto formou by sme sa chceli poďakovať aj pravoslávnyim cirkevným obciam Michalovsko - košickej pravoslávnej eparchie v Michalovciach, ktoré vyslyšali našu prosbu a uskutočnili zbierky na rekonštrukciu našej farskej budovy.

PCO v Šamudovciach (280, - EUR), PCO v Trebišove (200, - EUR), PCO vo Falkušovciach (300, - EUR), PCO v Cejkove (30, - EUR), PCO v Podhorodí (20, - EUR), PCO v Zemplínskej Širokej (50, - EUR).

Takisto by sme sa chceli poďakovať aj Bohu známym veriacim zo Stakčína, Bratislavy, Sniny, Prešova, Michaloviec, Humenného ako aj z Talianska za ich finančné dary, dobrovoľnícku prácu a pomoc pri dokončení farskej budovy v Strážskom, najmä finalizácie, t.j. zabezpečenie drevených plávajúcich podláh, zárubní, dverí, kuchynskej linky a ich montáž.

Nech Vám pán Boh vynahradí mnohonásobne tento Váš štedrý dar pre zabezpečenie dôstojného bývania duchovného v Strážskom, ktorý doteraz býval aj s rodinou (manželka a tri školopovinné deti) v dva a pol izbomom byte bez balkóna.

Prot. Mgr. Michal Džugan, správca Pravoslávnej cirkevnej obce v Strážskom a Rada PCO v Strážskom (kurátori)

Posmrtná spomienka

„Blažen pút', v óňže ideši dnés, duše, jáko uhotóvasja tebi místo upokojénija”.

Dňa 6. januára 2015 svoju dušu odovzdal Hospodinovi náš brat v Christu, otec a starý otec, **Michal**

SENIČ veku 80 rokov. Stalo sa tak v deň sviatku Bohozjavenia vo večerných hodinách. Narodil sa 11. decembra 1934 v Lastomíre. Tu aj pravidelne navštevoval spolu s rodinou miestny chrám a zastával v ňom funkciu kurátora a pokladníka.

Do chrámu chodil s láskou a vierou a rád pomáhal pri bohoslužbách kňazovi. Spolu s ostatnými veriacimi sa pričínal o vybudovanie nového chrámu v Lastomíre, ktorý do dnešných dní slúži k modlitbám pravoslávnych kresťanov. Veľmi rád spieval v chráme a svojím spevom okrášľoval bohoslužby v Lastomíre.

Brat Michal bol verným kresťanom, ktorý sa snažil žiť podľa evanjeliových slov: *„Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého srdca, z celej duše, z celej sily a celej mysle, a svojho bližného ako seba samého”*. Preto sa snažil každému vyhovieť a k ostatným ľuďom pristupoval s úctou, láskou a pochopením.

Spolu s manželkou vychoval dve deti, ktoré vychoval v láske k Bohu a pravoslávnej viere, a pre ktoré bol dobrým príkladom kresťanského života.

Pohrebný obrad vykonal Jeho Vysokopreosvietenosť vладыka Juraj, arcibiskup michalovsko - košický s duchovenstvom našej eparchie.

Vo svojich modlitbách prosíme Hospoda Isusa Christa, aby upokojil svojho služobníka a daroval mu večný život.

Blažený pokoj i vičnaja jemu pamjat'!

smútiaca rodina

Pietna spomienka na príslušníka Samohybného delostreleckého oddielu

V týchto dňoch uplynulo 9 rokov od tragickej udalosti, keď počas návratu vojakov z mierovej misie KFOR v Kosove, v dôsledku leteckého nešťastia vojenského špeciálu AN-24 pri obci Hejce v Maďarsku, zahynulo 42 profesionálnych vojakov. Medzi zosnulými bol aj voj. Tomáš KARDOŠ, príslušník 2. palebnej batérie zo Samohybného delostreleckého oddielu v Michalovciach.

Pri tejto príležitosti sa dňa 19. januára 2015 na mestskom cintoríne v Michalovciach, kde odpočívajú zosnulí, zúčastnili pietnej spomienky veliteľ oddielu, podplukovník Pavol Barančík s vojenským duchovným a príslušníkmi oddielu. Chvíľkou ticha, spoločnou modlitbou a so zapálenou sviecou prejavili svoju hlbokú úctu svojmu bývalému kolegovi.

Prot. por. Mgr. Simon CZAP,
starší kaplán

